

ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบของการฝึกสอนและการใช้แหล่งความเชื่อมั่นในความสามารถ แห่งตนในกีฬาบาสเกตบอล

Relationships between Coaching Style and Sources of Self-Efficacy in Basketball

พิชญาวีร์ ภาณุรัชต์ฐานนท์, นฤพนธ์ วงศ์จตุรภัทร

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยบูรพา

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาแบบสอบถามความเชื่อมั่นในความสามารถแห่งตน เพื่อศึกษารูปแบบของการฝึกสอนกีฬา การใช้แหล่งที่มาของความเชื่อมั่นในความสามารถแห่งตน และความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบของการฝึกสอนกีฬาที่ใช้แหล่งที่มาของความเชื่อมั่นในความสามารถแห่งตนในกีฬาบาสเกตบอล ข้อมูลได้จากการตอบแบบสอบถามจากผู้ฝึกสอนกีฬาบาสเกตบอลในประเทศไทย จำนวน 205 คน โดยแบ่งเป็นผู้ฝึกสอนชาย จำนวน 142 คน และผู้ฝึกสอนหญิง จำนวน 63 คน ผลการวิจัยพบว่า 1) ผู้ฝึกสอนกีฬาบาสเกตบอลส่วนมากเป็นผู้ฝึกสอนกีฬาแบบฝึกและสอน ซึ่งเน้นการสอนและการปฏิบัติทักษะ มากกว่ารูปแบบของการฝึกสอนแบบประชาธิปไตย และแบบสนับสนุนทางสังคม ส่วนการฝึกสอน แบบชมเชยหรือเน้นการให้รางวัลเป็นรูปแบบดัดฝึกสอนที่มีจำนวนน้อยที่สุด และผู้ฝึกสอนกีฬาบาสเกตบอลในประเทศไทย ไม่มีรูปแบบของการฝึกสอนแบบเผด็จการ 2) วิธีการสร้างความเชื่อมั่นในตนเองที่ผู้ฝึกสอนนำมาใช้กับนักกีฬาและทำให้นักกีฬามีความเชื่อมั่นในตนเองมากที่สุด คือ การชักจูงด้วยคำพูดส่วนการกระตุ้นทางอารมณ์และการกระตุ้นทางสรีรวิทยา เป็นวิธีที่ผู้ฝึกสอนนำมาใช้กับนักกีฬาน้อยที่สุด) รูปแบบของผู้ฝึกสอนกีฬาบาสเกตบอลในแบบฝึกและสอน แบบสนับสนุนทางสังคม และแบบชมเชยหรือเน้นการให้รางวัล ใช้วิธีการชักจูงด้วยคำพูดเป็นอันดับแรก ส่วนวิธีการกระตุ้นทางอารมณ์และวิธีการกระตุ้นทางสรีรวิทยา ผู้ฝึกสอนจะเลือกนำมาใช้เป็นลำดับสุดท้าย) ความสัมพันธ์ของรูปแบบการฝึกสอนในการใช้แหล่งความเชื่อมั่นในความสามารถแห่งตน รูปแบบฝึกและสอนมีความสัมพันธ์กับรูปแบบชมเชยหรือเน้นการให้รางวัล และรูปแบบประชาธิปไตยมีความสัมพันธ์กับรูปแบบสนับสนุนทางสังคม

คำสำคัญ: ความเชื่อมั่นในความสามารถแห่งตน รูปแบบของการฝึกสอน กีฬาบาสเกตบอล

Abstract

This research was an observational research, aimed to develop the self-efficacy questionnaire for studying the coaching styles, as well as the use of sources of self-efficacy, and relationship between the coaching styles and the use of sources of self-efficacy in basketball. Data were collected by means of responding to the questionnaire of 205 Thai basketball coaches (male = 142, female = 63). Results were found that: 1) Most Thai basketball coaches were the training and instruction coaching behavior that more emphasized teaching and performing skill than the democratic coaching behavior and the social support behavior. In addition, there were least numbers of the questionnaire completion in the rewarding or positive-feedback behavior, and there was no completion in the autocratic coaching behavior, 2) procedure of building up self-efficacy that the basketball coaches conducted to athletes and that made athletes mostly have self-confidence is the verbal persuasion as a procedure conducted to use more than other. Furthermore, emotional and physiological arousals were procedures that coaches least conducted to use in athletes, 3) styles of basketball coach in the training and instruction coaching behavior, as well as the social support behavior, and the rewarding or positive-feedback behavior as a style that emphasized giving the rewarding or positive-feedback, firstly used the verbal persuasion. moreover, these coaches lastly used the procedures of emotional and physiological arousals, 4) styles of basketball coach had relationship to rank of use of sources of self-efficacy; the training and instruction coaching behavior had relation of use of self-efficacy with the rewarding or positive-feedback behavior emphasizing giving a reward; and the democratic coaching behavior had relation to the social support behavior,

Key words: Self – Efficacy, Coaching style, Basketball

บทนำ

ปัจจุบันการฝึกซ้อมและการแข่งขันกีฬาในประเทศไทย ผู้ฝึกสอนหรือนักกีฬามักจะมุ่งฝึกและเตรียมความพร้อมทางด้านร่างกายเท่านั้น ซึ่งถือว่ายังไม่เพียงพอที่จะทำให้ให้นักกีฬาแสดงศักยภาพทางการกีฬาออกมาได้อย่างเต็มความสามารถที่มีอยู่อย่างแท้จริง เพราะควรจะมีการเตรียมความพร้อมทางด้านจิตใจของนักกีฬาควคู่กันไปด้วย ดังนั้นองค์ประกอบทางด้านจิตใจจึงควรที่จะนำมาช่วยส่งเสริมและพัฒนาความสามารถของนักกีฬาด้วยเช่นกัน Horn (1992) กล่าวว่า ปัจจัยทางด้านจิตวิทยาเป็นส่วนสำคัญในการทำให้นักกีฬาประสบความสำเร็จ เพราะในส่วนของทักษะและสมรรถภาพทางร่างกายสามารถฝึกและพัฒนาไปได้สูงสุดและมีการปรับเปลี่ยนไปตามสถานการณ์ต่าง ๆ ได้น้อยมาก ตรงกันข้ามกับสมรรถภาพทางด้านจิตใจ ซึ่งสามารถแปรเปลี่ยนไปตามสถานการณ์และสภาพแวดล้อมที่เกิดขึ้นต่าง ๆ ได้มากกว่า

ขณะเดียวกันควรที่จะปฏิบัติทักษะทางจิตวิทยาในทุกกลุ่ม ทุกระดับความสามารถ ทุกเพศ ทุกวัย(สืบสาย บุญวีรบุตร, 2541 หน้า 90)

จากงานวิจัยของ Matheson and Mathes (1991) ที่พบว่า ความไม่แน่นอนที่เกิดขึ้นในการแข่งขัน ส่งผลให้เกิดความวิตกกังวลและขาดความมั่นใจในการแสดงความสามารถ ดังนั้น ความเชื่อมั่น ในตนเองมีความสำคัญและมีผลต่อการแสดงความสามารถของนักกีฬามากทั้งในขณะฝึกซ้อมและแข่งขัน ความเชื่อมั่น ในตนเอง ถือได้ว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของความเข้มแข็งทางด้านจิตใจที่เป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนา นักกีฬาให้ไปสู่ความเป็นเลิศ Williams and Krane (1998, pp. 77-140) กล่าวถึง ความเชื่อมั่น ในตนเองว่าเป็นความเชื่อที่มีอยู่ในตนเอง หรือระดับความมั่นใจในความสามารถของตนเองที่จะปฏิบัติกิจกรรมหรือแสดงพฤติกรรมนั้น ๆ ให้ประสบความสำเร็จ

ปัจจุบันความเชื่อมั่น ในตนเองได้รับความสนใจจากนักวิจัยทางด้านจิตวิทยาการกีฬาเป็นอย่างมาก ซึ่งเป็นสิ่งที่สำคัญและได้รับการอ้างอิงถึงบ่อย ๆ ว่ามีผลต่อความสามารถของนักกีฬา George (1994) พบว่า ความเชื่อมั่น ในตนเองสูงทำให้ความสามารถเพิ่มขึ้นและความวิตกกังวลต่ำทำให้คนมีความพยายามที่จะแสดงความสามารถออกมามากขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ Cox (1988) ที่พบว่า ประสบการณ์แห่งความสำเร็จในการแสดงความสามารถมีความสัมพันธ์กับความเชื่อมั่น ในตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีความเชื่อมั่น ในความสามารถแห่งตน (Self-Efficacy Theory) ของ Bandura (1986, p. 24) ที่กล่าวว่า ความเชื่อมั่น ในความสามารถแห่งตนเป็นการที่บุคคลตัดสินใจความสามารถของตนเองว่าสามารถปฏิบัติพฤติกรรมบางอย่างในสถานการณ์ที่เฉพาะเจาะจงได้หรือไม่ และความเชื่อมั่น ในความสามารถแห่งตนดังกล่าวจะมีอิทธิพลต่อบุคคลในเรื่องของ 1. พฤติกรรมการเลือก คือ การที่บุคคลเลือกทำกิจกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง ย่อมขึ้นอยู่กับความรู้ความสามารถของตนว่ามีความสามารถที่จะกระทำกิจกรรมนั้น ได้หรือไม่ 2. การใช้ความพยายาม บุคคลที่มีความเชื่อมั่น สูงจะทำกิจกรรมนั้น ได้นานแม้เมื่อพบอุปสรรค และ รูปแบบความคิดและการตอบสนองทางอารมณ์ คือ ความสามารถในการจัดการกับสภาพแวดล้อมที่ส่งผลต่อการตอบสนองทางอารมณ์ นอกจากนี้ Bandura (1986, pp. 399-401) ยังได้กล่าวถึงแหล่งที่มาของความเชื่อมั่น ในความสามารถแห่งตนว่ามี 4 ปัจจัย คือ ความสำเร็จจากการกระทำ (Enactive Attainment) การได้เห็นผู้อื่นประสบความสำเร็จ (Vicarious Experiences) การชักจูงด้วยคำพูด (Verbal Persuasion) การกระตุ้นทางสรีรวิทยา (Physiological State) และในปีค.ศ. 1995 Maddux ได้เพิ่มปัจจัยอีก 2 ปัจจัย ประกอบด้วย การสร้างจินตภาพ (Imagery) และการกระตุ้นทางอารมณ์ (Emotion State)

ผู้ฝึกสอนกีฬามีผลต่อพฤติกรรมการเล่นของนักกีฬาเป็นอย่างมาก เป็นผู้ที่ทำให้นักกีฬามีความพร้อมที่จะเผชิญเหตุการณ์เฉพาะหน้า สามารถแก้ไขปัญหาต่าง ๆ และแสดงทักษะอย่างมีประสิทธิภาพ เป็นผู้ที่เตรียมความพร้อมและสร้างให้นักกีฬาเกิดความเชื่อมั่น ในตนเองในการเล่นกีฬาได้ดีที่สุดละยังเป็นผู้ที่สามารถสร้างความเชื่อมั่น ในตนเองตามสถานการณ์ให้เพิ่มขึ้นในนักกีฬาได้ Weinberg, Grove, and Jackson, 1992) Chelladurai (1984, pp. 27-41) ได้แบ่งลักษณะพฤติกรรมของผู้ฝึกสอนออกเป็น 5 แบบ คือ 1. แบบฝึกและสอน 2. แบบประชาธิปไตย 3. แบบเผด็จการ 4. แบบสนับสนุนทางสังคม 5. แบบให้แรง

เสริมทางบวกหรือแบบให้รางวัล ซึ่งบุคลิกภาพของผู้ฝึกสอนแต่ละคนจะเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมที่แสดงออกมา (Jones, Hughes and Kingston, 2008, p.4) Nazarudin, Omar, Fauzee, Jamalis, Geok and Din (2009) ได้ศึกษารูปแบบการเป็นผู้นำของผู้ฝึกสอนและความพึงพอใจของนักกีฬา ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะและพฤติกรรมของผู้ฝึกสอนที่นักกีฬาพึงพอใจมากที่สุด 3 ลักษณะ คือ พฤติกรรมแบบการฝึกและสอน พฤติกรรมแบบสนับสนุนทางสังคมและพฤติกรรมแบบประชาธิปไตย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Weiss and Friedrichs (1986) ที่พบว่า ผู้ฝึกสอนที่มีพฤติกรรมในการให้รางวัล พฤติกรรมแบบสนับสนุนทางสังคม และพฤติกรรมแบบประชาธิปไตย ทำให้นักกีฬาพึงพอใจมาก และงานวิจัยของ Wang, Teck kon and Chatzisarantis (2009) ที่พบว่า พฤติกรรมของผู้ฝึกสอนมีผลต่อการสร้างความสนุกสนานความพยายาม ขณะฝึกซ้อมและแข่งขันให้กับนักกีฬา ดังนั้น พฤติกรรมของผู้ฝึกสอนมีอิทธิพลต่อนักกีฬา งานวิจัยของ Weinberg and Jacson (1990) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการสร้างความเชื่อมั่น ในความสามารถแห่งตนในนักกีฬา เทนนิส พบว่า วิธีที่ผู้ฝึกสอนใช้มากที่สุดและประสบความสำเร็จมากที่สุด คือ การพูดในทางบวก การสอน ทักษะและการใช้คำพูดในการให้รางวัล ขณะที่ Vargas-Tonsing, Myers and Feltz (2004) ได้ศึกษาในแนวทางเดียวกันถึงการรับรู้ของผู้ฝึกสอนที่ใช้พัฒนาความเชื่อมั่น ในความสามารถแห่งตนให้กับนักกีฬา พบว่า วิธีที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด คือ การฝึกทักษะ การแสดงความเชื่อมั่น ในตนเองและการพูดในทางบวก ดังนั้น แสดงให้เห็นว่าวิธีการสอนของผู้ฝึกสอนกีฬาสามารถที่จะกระตุ้นให้เกิดความมั่นใจในนักกีฬาได้จากแหล่งข้อมูลที่ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้างานวิจัยต่าง ๆ ได้พบว่า มีการพัฒนาความเชื่อมั่น ในตนเองให้กับนักกีฬาและมีรูปแบบการฝึกที่ผู้ฝึกสอนแสดงลักษณะพฤติกรรมความเป็นผู้นำที่มีอิทธิพลต่อความสามารถของนักกีฬา แต่ยังไม่มีการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบของการฝึกสอนและการใช้แหล่งความเชื่อมั่น ในความสามารถแห่งตนในกีฬาบาสเกตบอล จะเห็นได้ว่ารูปแบบของการฝึกสอนกีฬา กับการใช้แหล่งของการสร้างความเชื่อมั่น ในความสามารถแห่งตนในนักกีฬานั้น ยังไม่มีความชัดเจน ดังนั้น ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาในเชิงดังกล่าว เพื่อนำผลที่ได้ไปเป็นข้อมูลเพื่อใช้ในการพัฒนาการฝึกสอน บาสเกตบอลของประเทศไทยต่อไป

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นผู้ฝึกสอนกีฬาบาสเกตบอล เพศชายและเพศหญิง จำนวน 205 คน ผ่านการอบรมการเป็นผู้ฝึกสอนกีฬาบาสเกตบอล จากสมาคมบาสเกตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ และมีประสบการณ์ในการสอนกีฬา ไม่น้อยกว่า 3 ปี เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาบาสเกตบอลในรายการต่าง ๆ ที่มีการจัดการแข่งขันในประเทศไทยโดยได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วยแบบสอบถาม ตอน ดังนี้ ตอนที่ 1 แบบสอบถาม ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับของการเป็นผู้ฝึกสอน ประสบการณ์ในการเป็นผู้ฝึกสอน ตอนที่ 2 แบบสอบถามการเป็นผู้นำทางการกีฬา (Leadership Scale for Sports: LSS; Chelladurai, 1989) ฉบับภาษาไทย (Boonveerabut, 1993) ประกอบไปด้วย 40 ข้อคำถาม ตอนที่ 3 แบบสอบถามแหล่งความเชื่อมั่นในความสามารถแห่งตน (Self Efficacy Scale: SE) (Vargas-Tonsing, Myers & Feltz, 2004) เป็นแบบสอบถามแหล่งที่มาของความเชื่อมั่นในความสามารถแห่งตน ประกอบไปด้วย 13 ข้อคำถาม

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

หลังจากที่กลุ่มตัวอย่างได้รับทราบวัตถุประสงค์ของการทำวิจัย พร้อมทั้งลงลายมือชื่อเพื่อแสดง ความยินยอมในการเข้าร่วมการวิจัยแล้ว ได้ทำการตอบแบบสอบถาม ตอน ได้แก่ ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบ แบบสอบถาม แบบสอบถามการเป็นผู้นำทางการกีฬา และแบบสอบถามความเชื่อมั่นในความสามารถแห่ง ตน เมื่อตอบแบบสอบถามเสร็จสิ้น ผู้วิจัยรับแบบสอบถามกลับและทำการตรวจสอบความถูกต้อง พร้อมทั้ง กล่าวขอบคุณที่ให้ความร่วมมือในการวิจัยครั้งนี้

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ เพื่อวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้ 1) วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานทั่วไปเพื่อทราบลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง โดยการหาค่าเฉลี่ย และส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐาน 2) วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามการเป็นผู้นำทางการกีฬา และการแจกแจงตัว แปร โดยการหาค่าเฉลี่ย และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3) วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามแหล่งของ ความเชื่อมั่นในความสามารถแห่งตน และการแจกแจงตัวแปร โดยการหาค่าเฉลี่ย และ ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน 4) หาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบของการฝึกสอนและการใช้แหล่งความเชื่อมั่นใน ความสามารถแห่งตน โดยใช้ Pearson's Produce Moment Correlation

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามการเป็นผู้นำทางการกีฬาและแหล่งความ เชื่อมั่นในความสามารถแห่งตน เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของรูปแบบของการฝึกสอนกีฬาและการใช้แหล่ง ความเชื่อมั่นในความสามารถแห่งตนในครั้งนี้ ผู้วิจัยนำเสนอออกเป็น 3 ขั้นตอน ได้แก่ การพัฒนา แบบสอบถามความเชื่อมั่นในความสามารถแห่งตน รูปแบบของการฝึกสอนกีฬาและการใช้แหล่งความ

เชื่อมั่นในความสามารถของตน และความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบของการฝึกสอนและการใช้แหล่งความ
เชื่อมั่นในความสามารถของตน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 การพัฒนาแบบสอบถามความเชื่อมั่นในความสามารถของตน

การพัฒนาแบบสอบถามความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเป็นฉบับภาษาไทยใช้วิธีการแปล
กลับ (back translation) โดยเริ่มจากการแปลต้นฉบับภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย และแปลกลับจากฉบับ
ภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษอีกครั้ง โดยผู้เชี่ยวชาญทางจิตวิทยาการกีฬาและเจ้าของภาษา หลังจากนั้นนำ
ต้นฉบับภาษาอังกฤษเทียบกับฉบับแปลกลับให้ชาวต่างประเทศเจ้าของภาษาตรวจสอบ กระบวนการ
ทั้งหมดเพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาและภาษาให้มีความสมบูรณ์และมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา
เมื่อเสร็จสิ้นกระบวนการแปลกลับ นำแบบสอบถามความเชื่อมั่นในความสามารถของตนฉบับภาษาไทยไป
หาคุณภาพของเครื่องมือด้านความเชื่อมั่นของแบบสอบถามกับผู้ฝึกสอนกีฬาบาสเกตบอล จำนวน 50 คน ที่
มีลักษณะเหมือนกลุ่มตัวอย่าง ด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha
Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 75

ตอนที่ 2 รูปแบบของการฝึกสอนกีฬาและการใช้แหล่งความเชื่อมั่นในความสามารถของตน

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยสำหรับวัตถุประสงค์หลักครั้งนี้ เป็นผู้ฝึกสอนกีฬาบาสเกตบอล
จำนวน 205 คน แบ่งเป็นเพศชาย จำนวน 142 คน (ร้อยละ 69.3) เพศหญิง จำนวน 63 คน (ร้อยละ 30.7) มี
อายุระหว่าง 21- 68 ปี ($M=41.52, SD=10.85$) ระยะเวลาของการเป็นผู้ฝึกสอน
3 - 38 ปี ($M=12.69, SD=9.11$) ระดับการศึกษาแบ่งเป็น ระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 57) ระดับปริญญาโท
(ร้อยละ 42) ระดับปริญญาเอก (ร้อยละ 1) และระดับของการเป็นผู้ฝึกสอนแบ่งเป็น ระดับนานาชาติ (ร้อยละ
19.50) ระดับชาติ (ร้อยละ 62) และระดับจังหวัด (ร้อยละ 18.50)

รูปแบบของการฝึกสอนกีฬา

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลรูปแบบของการฝึกสอนกีฬาบาสเกตบอลในประเทศไทย พบว่า ลักษณะ
ของรูปแบบการฝึกสอนที่ผู้ฝึกสอนกีฬาใช้มากที่สุด เป็นรูปแบบของการฝึกและสอน จำนวน 18 คน (ร้อย
ละ 57.56) แบ่งเป็นชาย จำนวน 91 คน (ร้อยละ 77.12) หญิง จำนวน 27 (ร้อยละ 22.88) ตามด้วยแบบ
ประชาธิปไตย จำนวน 72 คน (ร้อยละ 35.12) แบ่งเป็นชาย จำนวน 42 คน (ร้อยละ 58.30) หญิง จำนวน 30
(ร้อยละ 41.70) แบบสนับสนุนทางสังคม จำนวน 10 คน (ร้อยละ 4.88) แบ่งเป็นชาย จำนวน 5 คน (ร้อยละ
50) หญิง จำนวน 5 (ร้อยละ 50) และรูปแบบของการฝึกสอนแบบชมเชยหรือเน้นการให้รางวัล น้อยที่สุด
จำนวน 5 คน (ร้อยละ 2.44) แบ่งเป็นชาย จำนวน 4 คน (ร้อยละ 80) หญิง จำนวน 1 (ร้อยละ 20) แสดงว่า ผู้
ฝึกสอนกีฬาบาสเกตบอลในประเทศไทยส่วนมากเป็นผู้ฝึกสอนกีฬา แบบฝึกและสอน ซึ่งเน้นการสอนและ

การปฏิบัติทักษะ มากกว่ารูปแบบของการฝึกสอนแบบประชาธิปไตย และแบบสนับสนุนทางสังคม ส่วนการฝึกสอน แบบชมเชยหรือเน้นการให้รางวัลเป็นรูปแบบการฝึกสอนที่มีจำนวนน้อยที่สุด ซึ่งผลการวิจัยได้มีความสอดคล้องกับงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศที่มีนักกีฬา มีความต้องการผู้ฝึกสอนแบบฝึกและสอนมากที่สุด และการวิจัยในครั้งนี้ ยังพบว่า ผู้ฝึกสอนกีฬาบาสเกตบอลในประเทศไทย ไม่มีผู้ฝึกสอนที่มีรูปแบบของการฝึกสอน แบบเผด็จการ

แหล่งความเชื่อมั่นในความสามารถแห่งตน

จากการวิเคราะห์ผลของการใช้แหล่งของความเชื่อมั่นในความสามารถแห่งตนของผู้ฝึกสอนกีฬาบาสเกตบอล พบว่า การชักจูงด้วยคำพูด เป็นวิธีที่ผู้ฝึกสอนนำมาใช้มากที่สุด ($M=4.29$, $SD=0.50$) และความสำเร็จจากการกระทำ ($M=4.04$, $SD=0.44$) การได้เห็นผู้อื่นประสบความสำเร็จ ($M=3.93$, $SD=0.77$) การฝึกจินตภาพ ($M=3.88$, $SD=0.81$) การกระตุ้นทางอารมณ์ ($M=3.80$, $SD=0.78$) และการกระตุ้นทางสรีรวิทยา เป็นวิธีที่ผู้ฝึกสอนนำมาใช้น้อยที่สุด ($M=3.76$, $SD=0.52$) แสดงว่า วิธีการสร้างความเชื่อมั่นในตนเองที่ผู้ฝึกสอนกีฬาบาสเกตบอลในประเทศไทยนำมาใช้กับนักกีฬาและมีประสิทธิภาพ ทำให้นักกีฬามีความเชื่อมั่นในตนเองมากที่สุด คือ วิธีการชักจูงด้วยคำพูด ซึ่งเป็นวิธีการที่นำมาใช้ดีกว่าวิธีการอื่น ๆ ส่วนวิธีการกระตุ้นทางอารมณ์และการกระตุ้นทางสรีรวิทยา เป็นวิธีที่ผู้ฝึกสอนนำมาใช้กับนักกีฬาน้อยที่สุด (ตารางที่ 1)

ตารางที่ 1 ลำดับการใช้แหล่งความเชื่อมั่นในความสามารถแห่งตนของผู้ฝึกสอนกีฬาบาสเกตบอล

(N=205)

ลำดับที่	แหล่งความเชื่อมั่นในความสามารถแห่งตน	M	SD
1	การชักจูงด้วยคำพูด	4.29	0.50
2	ความสำเร็จจากการกระทำ	4.04	0.44
3	การเห็นผู้อื่นประสบความสำเร็จ	3.93	0.77
4	การจินตภาพ	3.88	0.81
5	การกระตุ้นทางอารมณ์	3.80	0.78
6	การกระตุ้นทางสรีรวิทยา	3.76	0.52

ลำดับของการใช้แหล่งความเชื่อมั่นในความสามารถแห่งตนตามรูปแบบของการฝึกสอน

จากการวิเคราะห์รูปแบบของการฝึกสอนกีฬาและการใช้แหล่งความเชื่อมั่นในความสามารถแห่งตนของผู้ฝึกสอนกีฬาบาสเกตบอลตามรูปแบบของการฝึกสอน พบว่า (1) รูปแบบของการฝึกและสอน มีการใช้แหล่งความเชื่อมั่นในความสามารถแห่งตน มากที่สุด คือ การชักจูงด้วยคำพูด ($M= 4.25$, $SD= 0.75$)

ความสำเร็จจากการกระทำ ($M= 4.03, SD= 0.75$) การเห็นผู้อื่นประสบความสำเร็จ ($M= 3.82, SD= 0.72$) และ มีการใช้น้อยที่สุด คือ การกระตุ้นทางอารมณ์ ($M= 3.75, SD= 0.82$) (2) รูปแบบของการฝึกสอนแบบประชาธิปไตย มีการใช้มากที่สุด คือ การกระตุ้นทางสรีรวิทยา ($M= 4.27, SD= 0.60$) การกระตุ้นทางอารมณ์ ($M= 4.22, SD= 0.45$) การเห็นผู้อื่นประสบความสำเร็จ ($M= 4.20, SD= 0.84$) และวิธีที่ใช้น้อยที่สุด คือ การชักจูงด้วยคำพูด ($M= 3.93, SD= 0.65$) (3) รูปแบบการฝึกสอนแบบสนับสนุนทางสังคมมีการใช้มากที่สุด คือ การชักจูงด้วยคำพูด ($M= 4.33, SD= 0.59$) การกระตุ้นทางอารมณ์ ($M= 4.10, SD= 0.74$) ความสำเร็จจากการกระทำ ($M= 3.83, SD= 0.76$) และการกระตุ้นทางสรีรวิทยา ($M= 3.60, SD= 0.73$) มีการใช้น้อยที่สุด (4) รูปแบบของการฝึกสอนแบบชมเชยหรือเน้นการให้รางวัล มีการใช้ การชักจูงด้วยคำพูดเป็นอันดับแรก ($M= 4.39, SD= 0.68$) ตามด้วยการเห็นผู้อื่นประสบความสำเร็จ ($M= 4.13, SD= 0.82$) และ ความสำเร็จจากการกระทำ ($M= 4.08, SD= 0.73$) ส่วนการกระตุ้นทางสรีรวิทยา มีการนำมาใช้น้อยที่สุด ($M= 3.73, SD= 0.80$) ตามลำดับ แสดงว่า รูปแบบของการฝึกสอนกีฬาของผู้ฝึกสอนกีฬาบาสเกตบอลมีการใช้แหล่งความเชื่อมั่นในความสามารถแห่งตนที่มีความแตกต่างกันไปตามรูปแบบที่ตัวเองเป็นอยู่ แต่อย่างไรก็ตาม จากผลการวิจัย สรุปได้ว่า รูปแบบของผู้ฝึกสอนกีฬาบาสเกตบอลใช้วิธี การชักจูงด้วยคำพูดเป็นวิธีการแรกของการฝึกสอน ส่วนวิธีการกระตุ้นทางอารมณ์และวิธีการกระตุ้นทางสรีรวิทยา ผู้ฝึกสอนจะเลือกนำมาใช้เป็นลำดับสุดท้าย (ตารางที่ 2)

ตอนที่ 3 ความสัมพันธ์ของลำดับในการใช้แหล่งความเชื่อมั่นในความสามารถแห่งตนของรูปแบบของผู้ฝึกสอน

จากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของลำดับในการใช้แหล่งความเชื่อมั่นในความสามารถแห่งตนของผู้ฝึกสอนกีฬาบาสเกตบอล พบว่า รูปแบบการฝึกสอน แบบฝึกและสอนไม่มีความสัมพันธ์กับการใช้แหล่งความเชื่อมั่นในความสามารถแห่งตนกับรูปแบบประชาธิปไตย ($r=0.48$) และรูปแบบสนับสนุนทางสังคม ($r=0.14$) แต่มีความสัมพันธ์กับรูปแบบชมเชยหรือเน้นการให้รางวัล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r=0.71$), รูปแบบการฝึกสอนแบบประชาธิปไตยมีความสัมพันธ์กับรูปแบบสนับสนุนทางสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 ($r= 0.88$) แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับผู้ฝึกสอนรูปแบบชมเชยหรือเน้นการให้รางวัล ($r= 0.02$) และรูปแบบการฝึกสอน แบบสนับสนุนทางสังคมไม่มีความสัมพันธ์กับรูปแบบชมเชยหรือเน้นการให้รางวัล ($r= 0.25$) แสดงว่ารูปแบบของผู้ฝึกสอนกีฬาบาสเกตบอลที่มีความสัมพันธ์กันกับลำดับในการใช้แหล่งความเชื่อมั่นในความสามารถแห่งตนได้แก่ รูปแบบการฝึกสอน แบบฝึกและสอนมี

ตารางที่ 2 ลำดับของการใช้แหล่งความเชื่อมั่นในตนเองตามสถานการณ์ตามรูปแบบของการฝึกสอนของผู้ฝึกสอนกีฬาบาสเกตบอล

ลำดับการใช้	รูปแบบของการฝึกสอน				
	SE	แบบฝึกและสอน (n=118)	แบบประชาธิปไตย (n=72)	แบบสนับสนุนสังคม (n=10)	แบบเน้นการให้รางวัล(n=5)
1		การชกด้วยคำพูด (M=4.25, SD=.75)	การกระตุ้นทาสรีรวิทยา (M=4.27, SD=.60)	การชกด้วยคำพูด (M=4.33, SD=.59)	การชกด้วยคำพูด (M=4.39, SD=.68)
2		ความสำเร็จจากการกระทำ (M=4.03, SD=.75)	การกระตุ้นทางอารมณ์ (M=4.22, SD=.45)	การกระตุ้นทางอารมณ์ (M=4.10, SD=.74)	เห็นผู้อื่นประสบความสำเร็จ (M=4.13, SD=.82)
3		เห็นผู้อื่นประสบความสำเร็จ (M=3.82, SD=.72)	เห็นผู้อื่นประสบความสำเร็จ (M=4.20, SD=.84)	ความสำเร็จจากการกระทำ (M=3.83, SD=.76)	ความสำเร็จจากการกระทำ (M=4.08, SD=.73)
4		การจินตภาพ (M=3.81, SD=.86)	ความสำเร็จจากการกระทำ (M=4.15, SD=.73)	การเห็นผู้อื่นประสบความสำเร็จ (M=3.73, SD=.68)	การจินตภาพ (M=4.01, SD=.68)
5		การกระตุ้นทางสรีรวิทยา (M=3.80, SD=.85)	การจินตภาพ (M=4.00, SD=.71)	การจินตภาพ (M=3.70, SD=.95)	การกระตุ้นทางอารมณ์ (M=3.83, SD=.75)
6		การกระตุ้นทางอารมณ์ (M=3.75, SD=.82)	การชกด้วยคำพูด (M=3.93, SD=.65)	การกระตุ้นทางสรีรวิทยา (M=3.60, SD=.73)	การกระตุ้นทางสรีรวิทยา (M=3.73, SD=.80)

ความสัมพันธ์กับการใช้แหล่งความเชื่อมั่นในความสามารถแห่งตนกับรูปแบบชมเชยหรือเน้นการให้รางวัล และรูปแบบประชาธิปไตยมีความสัมพันธ์กับรูปแบบสนับสนุนทางสังคม (ตาราง 3)

ตารางที่ 3 ความสัมพันธ์ของรูปแบบการฝึกสอนในการใช้แหล่งความเชื่อมั่นในความสามารถแห่งตน

รูปแบบของการฝึกสอน	ฝึกและสอน	ประชาธิปไตย	สังคมสงเคราะห์	แบบชมเชย
ฝึกและสอน	1.00	0.48	0.14	0.71*
ประชาธิปไตย		1.00	0.88*	0.02
สนับสนุนทางสังคม			1.00	0.25
เน้นการให้รางวัล				1.00

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยในครั้งนี้ พบว่า รูปแบบของการฝึกสอนกีฬาของผู้ฝึกสอนกีฬาบาสเกตบอลในประเทศไทย ส่วนมากเป็นรูปแบบของการฝึกและสอน ซึ่งจะเห็นได้ว่าผู้ฝึกสอนกีฬาบาสเกตบอลเน้นการสอนเพื่อพัฒนาทักษะให้กับนักกีฬาอย่างแท้จริง ดังที่ Chelladurai and Saleh (1980) ได้กล่าวถึงผู้ฝึกสอนในรูปแบบฝึกและสอนว่า เป็นผู้ฝึกสอนที่มุ่งพัฒนาทักษะและความสามารถให้กับนักกีฬา เน้นการฝึกสมรรถภาพทางกาย ทักษะ และกลยุทธ์ต่าง ๆ ซึ่งได้ตรงกับความพึงพอใจ และความต้องการของนักกีฬาทั้งในประเทศและต่างประเทศ ที่นักกีฬาส่วนใหญ่ต้องการผู้ฝึกสอนแบบฝึกและสอนมากที่สุด

จากการที่ผู้ฝึกสอนกีฬาบาสเกตบอลในประเทศไทยส่วนมากเป็นรูปแบบของการฝึกสอนแบบฝึกและสอน ซึ่งได้ตรงกับลักษณะของผู้ฝึกสอนส่วนใหญ่ที่มีและตรงกับความต้องการของนักกีฬาที่มีต่อผู้ฝึกสอนในรูปแบบนี้ ซึ่งถือว่าเป็นสิ่งที่ดีทั้งผู้ฝึกสอนและนักกีฬา ดังที่ สืบสาย บุญวิรุฒ (2545 หน้า 112) กล่าวว่า ผู้ฝึกสอนและนักกีฬามีความเกี่ยวข้องและสัมพันธ์กัน คือ มีความต้องการหรือมีจุดมุ่งหมายที่จะเป็นเลิศทางการกีฬา นักกีฬาย่อมต้องการผู้ฝึกสอนที่สามารถทำให้เขาบรรลุจุดมุ่งหมายได้ และ ผู้ฝึกสอนมีลักษณะที่พึงประสงค์จะทำให้การพัฒนาความสามารถได้เป็นอย่างดี และมีแรงจูงใจที่ดีในการเล่น

จากผลการใช้แหล่งของความเชื่อมั่นในความสามารถแห่งตน ของผู้ฝึกสอนกีฬาบาสเกตบอล ผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า ผลของการชักจูงด้วยคำพูดเป็นวิธีที่ผู้ฝึกสอนนำมาใช้สร้างเสริมความเชื่อมั่นในตนเองให้กับนักกีฬามากที่สุด รองลงมา คือ ความสำเร็จจากการกระทำ การเห็นผู้อื่นประสบความสำเร็จ และการจินตภาพ ตามลำดับ ซึ่งการวิจัยในครั้งนี้ ได้สอดคล้องกับงานของ Gould, Hodge, Peterson and Gianini (1989) ที่พบว่า การสร้างความเชื่อมั่นในความสามารถแห่งตนให้กับนักกีฬา ผู้ฝึกสอนจะต้องให้คำแนะนำและการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ ด้วยการกระตุ้นด้วยคำพูด เพื่อสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นกับนักกีฬาเพื่อให้มีการพัฒนาความสามารถอย่างสูงสุด และยังสามารถสอดคล้องกับงานวิจัยของ Weinbers and Jackson (1990) พบว่าการกระตุ้นด้วยคำพูดในทางบวกทำให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเองมากที่สุดตามด้วย การให้แสดงความ

มั่นใจด้วยตัวเองและการสอนทักษะ ตามลำดับ และในปีต่อมา Weinbers, Grove and Jackson (1992) ได้ทำการศึกษาในทางเดียวกัน โดยศึกษาถึงรูปแบบการสร้างเชื่อมั่น ในความสามารถแห่งตนในนักกีฬาเทนนิส พบว่า นักกีฬามีความเชื่อมั่นในตนเองเพิ่มขึ้น ภายหลังจากพุดในทางบวก มากเป็นอันดับแรก ตามด้วยการใช้บุคคลต้นแบบและการสอนทักษะ ตามลำดับ กล่าวได้ว่า ผู้ฝึกสอนกีฬาบาสเกตบอลในประเทศไทย ได้เห็นความสำคัญของการสร้างเชื่อมั่น ในตนเองให้กับนักกีฬา และมีวิธีการสร้างเชื่อมั่น ในตนเองในวิธีการที่แตกต่างกันออกไป แต่ผู้ฝึกสอนกีฬาบาสเกตบอลในประเทศไทยส่วนมากใช้วิธีการชักจูงด้วยคำพูด ซึ่งถือได้ว่าเป็นวิธีหนึ่งที่เพิ่มความเชื่อมั่น ในตนเองให้กับนักกีฬาได้ และเป็นวิธีที่ผู้สอนทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศนำมาใช้กับนักกีฬาของตนเองแล้วประสบความสำเร็จ

รูปแบบในการเป็นผู้ฝึกสอนกีฬามีความแตกต่างกันออกไปตามรูปแบบพฤติกรรมนั้น ๆ ดังทฤษฎีการเป็นผู้นำทางการกีฬา ของ Chelladurai and Saleh, (1980) ได้แบ่งรูปแบบพฤติกรรมการเป็นผู้ฝึกสอนออกเป็น 5 แบบ ได้แก่ แบบฝึกและสอน แบบประชาธิปไตย แบบเผด็จการ แบบสนับสนุนทางสังคม และแบบชมเชยหรือเน้นการให้รางวัล ในงานวิจัยครั้งนี้ ได้พบว่า รูปแบบของผู้ฝึกสอนกีฬาบาสเกตบอลในประเทศไทยมีทุกรูปแบบพฤติกรรมตามที่กล่าวมา ยกเว้นผู้ฝึกสอนแบบเผด็จการ และในแต่ละรูปแบบของผู้ฝึกสอน ได้มีการสร้างเชื่อมั่น ในตนเองให้กับนักกีฬา แต่มีการใช้แหล่งความเชื่อมั่น ในความสามารถแห่งตนที่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตาม จากภาพรวมส่วนมากของผู้ฝึกสอนกีฬาบาสเกตบอลของประเทศไทย เลือกว่าใช้วิธีการสร้างเชื่อมั่น ในตนเองให้กับนักกีฬาเป็นอันดับแรก คือการชักจูงด้วยคำพูดตามด้วยความสำเร็จจากการกระทำ และการเห็นผู้อื่นประสบความสำเร็จ ส่วนวิธีการที่ผู้ฝึกสอนเลือกนำมาใช้เป็นลำดับสุดท้าย คือ การกระตุ้นทางสติวิทยา และการกระตุ้นทางอารมณ์

จากงานวิจัยในครั้งนี้ ได้วิเคราะห์หาความสัมพันธ์ของรูปแบบการฝึกสอนกับการใช้แหล่งความเชื่อมั่น ในความสามารถแห่งตนของผู้ฝึกสอนกีฬาบาสเกตบอล พบว่า รูปแบบของการฝึกสอนของผู้ฝึกสอน แบบฝึกและสอน มีความสัมพันธ์กับลำดับในการใช้แหล่งความเชื่อมั่น ในความสามารถแห่งตนกับรูปแบบชมเชยหรือเน้นการให้รางวัล ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า รูปแบบการสอน แบบฝึกและสอนและรูปแบบชมเชยหรือเน้นการให้รางวัล มีพฤติกรรมที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน ซึ่งที่ Chelladurai and Saleh (1980) ได้กล่าวถึงรูปแบบพฤติกรรมของผู้ฝึกสอนแบบฝึกและสอนว่าเป็นพฤติกรรมของผู้ฝึกสอนที่มุ่งพัฒนาทักษะและความสามารถของนักกีฬา เน้นการฝึกสมรรถภาพทางกาย ทักษะ และกลยุทธ์ต่าง ๆ เพื่อที่จะทำให้นักกีฬามีความสามารถเพิ่มขึ้น ส่วนรูปแบบชมเชยหรือเน้นการให้รางวัล เป็นพฤติกรรมของผู้ฝึกสอนที่ชอบให้แรงเสริมกับนักกีฬา โดยมุ่งเน้นการให้รางวัล ถ้านักกีฬาสามารถทำได้ ซึ่งก็ถือว่าเป็นการให้แรงจูงใจอย่างหนึ่งเพื่อที่จะทำให้นักกีฬามีความมุ่งมั่นและขยันฝึกซ้อมทักษะนั้น ๆ ให้สำเร็จ ดังนั้นรูปแบบของผู้ฝึกสอนทั้ง 2 รูปแบบนี้ ต้องการมุ่งเน้นที่จะทำให้นักกีฬามีความสามารถเพิ่มขึ้นและประสบความสำเร็จเหมือนกันและจากการวิเคราะห์หาความสัมพันธ์ของรูปแบบการฝึกสอนกับการใช้แหล่งความเชื่อมั่น ในความสามารถแห่งตน ยังพบว่า รูปแบบของผู้ฝึกสอนแบบประชาธิปไตยมีความสัมพันธ์กับลำดับในการใช้แหล่งความเชื่อมั่น ในความสามารถแห่งตนกับรูปแบบสนับสนุนทางสังคม ทั้งนี้เป็นเพราะ

รูปแบบผู้ฝึกสอนที่ ๒ รูปแบบนี้ มีพฤติกรรมที่มีลักษณะสอดคล้องกัน คือ เน้นพฤติกรรมของผู้ฝึกสอนที่เน้นให้นักกีฬามีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ในการกำหนดจุดมุ่งหมายถึงวิธีการที่เชื่อม รวมไปถึงกลวิธีในการแข่งขัน และคอยสนับสนุน พร้อมให้การช่วยเหลือ สงเคราะห์ให้นักกีฬา และต้องการทำให้นักกีฬามีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ดังนั้น อาจสรุปได้ว่า รูปแบบการฝึกสอนกีฬาแบบประชาธิปไตยและแบบสนับสนุนทางสังคม มีความต้องการที่จะคอยช่วยเหลือให้นักกีฬา สร้างความสัมพันธ์ภาพที่ดีต่อกันภายในทีม และนักกีฬาทุกคนสามารถที่จะมีส่วนร่วมในข้อคิดเห็นและการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ได้ โดยผู้ฝึกสอนลักษณะนี้ ไม่ต้องการมุ่งเน้นผลของการแพ้ ชนะ ในการแข่งขันกีฬามากนัก

เอกสารอ้างอิง

- พิชิต เมืองนาโพธิ์. (2534). *จิตวิทยาการกีฬา*. กรุงเทพฯ : ม.ป.พ.
- สมบัติ กาญจนกิจ และ สมหญิง จันทฤทธิ์. (2542). *จิตวิทยาการกีฬา แนวคิด ทฤษฎีสู่การปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สืบสาย บุญวิโรตตร. (2541). *จิตวิทยาการกีฬา (Sport Psychology)*. ชลบุรี : ชลบุรีการพิมพ์.
- สุปราณี ขวัญบุญจันทร์. (2544). *จิตวิทยาการกีฬา*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด
- Bandura, A. (1986). *Social foundations of thought and action : a social cognitive theory*. Englewood Cliffs, N J : Prentice-Hall.
- Chelladurai, P. (1984). Discrepancy between preferences and perceptions of leadership behavior and satisfaction of athletes in varying sports. *Journal of Sport Psychology*, 6, 27-41.
- Chelladurai, P. (1990). Leadership in sports: A review. *International Journal of Sport Psychology*, 20(4), 328-354.
- Chelladurai, P., & Carron, A. V. (1984). Athletic maturity and preferred leadership. *Journal of Sport Psychology*, 5, 371-354.
- Chelladurai, P., & Saleh, S. D. (1978). Preferred leadership in sports. *Canadian Journal of Applied Sport Sciences*, 3, 87-92.
- Chelladurai, P., & Saleh, S. D. (1980). Dimensions of leader behavior in sports : Develment of a leadership scale. *Journal of Sport Psychology*, 2, 34-45.
- Feltz, D. L., & Riessinger, C. A. (1990). Effects of in vivo emotive imagery and performance feedback on self-efficacy and muscular endurance. *Journal of Sport and Exercise Psychology*. 12, 132-143.
- George, R. T. (1994). Self-confidence and baseball performance : A causal examination of self- self-efficacy theory. *Journal of Sport and Exercise Psychology*. 16, 381-399.
- Horn, T.S. (1992). *Advances in sport psychology*. IL : Human Kinetics.

- James, B., Wise, J.B., & Trunnell, E.P. (2001). The Influence of Sources of Self-Efficacy Upon Efficacy Strength. *Journal of Sport & Exercise Psychology*, 23, 268-280.
- Jones, R.L., Hughes, M., & Kingston, K. (2008). *An introduction to sports coaching from science and theory to practice*. Oxon : Routledge.
- Maddux, J.E. (1995). *Self-efficacy theory : An introduction*. In J.E. Maddux (Ed.), *Self-efficacy, adaptation, and adjustment : Theory, research, and application* pp.23-27. New York : Plenum Press.
- Matheson, H., & Mathes, S. (1991). Influence of performance setting, experience and difficulty of routine on precompetition anxiety and self-confidence of high school female gymnasts. *Journal of Perception Motor Skill*, 10, 99-105.
- Nazarudin, M., Omar, F.M., Jamalis, M., Geok, S., & Din, A. (2009). Coaching leadership styles and athlete satisfactions among Malaysian university basketball team. *Research Journal of International Studies*, 9, 4-11.
- Ramzanezhad, R., & Keshtan, M. (2009). The Relationship Between Coach's Leadership Styles And Team Cohesion In Iran Football Clubs Professional League. *Brazilian Journal of Biometricity*, 3, 111-120.
- Vargas-Tonsing, T., Myers, N.D., & Feltz, D.L. (2004). Coaches' and athletes' perceptions of efficacy-enhancing techniques. *The Sport Psychologist*, 18, 397-414.
- Vealey, R. (1998). Sources of sport-confidence: conceptualization and instrument development. *Journal of Sport and Exercise Psychology*. 20, 54-80.
- Wang, C.K., Teck Koh, K., & Chatzisarantis, N. (2009). An intra-individual analysis of players' perceived coaching behaviors' psychological needs, and achievement goals. *International Journal of Sport Science and Coaching*, 4, 177-192.
- Weinberg, R., Grove, R., & Jackson, A. (1992). Strategies for Building Self efficacy in Tennis Players: A Comparative Analysis of Australian and American Coaches. *The Sport Psychologist*, 3, 3-13
- Weinberg, R., & Jackson, A. (1990). Building self-efficacy in tennis players : a coach's perspective. *Journal of Applied Sport Psychology*, 2, 164-174.
- Weiss, M., & Friedrichs, W. (1986). The influence of leader behaviors, coach attributes, and institutional variables on performance and satisfaction of collegiate basketball teams. *Journal of Sport Psychology*, 8, 332-346.
- Westre, K., & Weiss, M. (1991). The Relationship Between Perceived Coaching Behaviors and Group Cohesion in High School Football Teams. *The Sport Psychologist*, 5, 41-54.

Willeams, J. M., & Krane, V. (1998). *Psychological characteristic of peak performance*. Mountain View
CA: Mayfield.

Wise, J. B., & Trunnell E. P. (2001). The influence of sources of self-efficacy upon efficacy strength.
Journal of Sport and Exercise Psychology, 23, 268-280.

มหาวิทยาลัยบูรพา
Burapha University